

Empresa de Trabajo Temporal

Plaza Constitución, 10, 1º
12580 BENICARLÓ (Castellón)
Tel. 964 461 595
Fax 964 467 108
<http://www.temporaltransfer.com>
e-mail: benicarlo@temporaltransfer.com

Lo perico d'Uldecona

Recull d'activitats

Febrer de 2001 - Número 3

Centenari i Champions!

SISTEMA DE LECTURA PÚBLICA DE CATALUNYA
1902391447

TENDA DE L'ESPANYOLISTA!

(Davant de les taquilles principals)
Tel. 93 325 36 33

Horari d'hivern:

Dilluns a divendres:
de 10 a 18 h

Dissabtes, diumenges i festius:
de 10 a 14.30 h

Dies de partit:
de les 10 h fins a 30 minuts després del
final del partit.

FUNDACIÓ
PRIVADA RCD ESPANYOL DE BARCELONA

Ara, el futur és blanc-i-blau.

Fes-te'n soci trucant al 93 419 12 14

Sumari

editorial

5

Jeroni Castell, president de la Penya Blanc-i-Blava d'Uldecona

salutacions

7

Lluc Raga, alcalde d'Uldecona

9

Joan Bta. Muñoz, regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Uldecona

11

Daniel Sánchez Llibre, president del RCD Espanyol

opinions

13

J. Carlos Gracia, cap de secció Espanyol Diari SPORT

entrevistes

14

Àngel Labèrnia, per J. Pablo Pascual

16

Joan Collet, per Jeroni Castell i José Llopis

23

Josep Creuheras, per Jeroni Castell i José Llopis

20

Resum d'activitats del 2000, per Jeroni Castell

24

Soldevilla, per Jeroni Castell i José Llopis

25

Lardín, per Jeroni Castell i José Llopis

26

La nostra pubilla, per Francesc Serra

27

Ferran Aquilina, per Narcís Ausensi

28

Oriol Romeu, per Manel Vidal

29

Claudi Biern Boyd, per Jeroni Castell i José Llopis

monogràfics

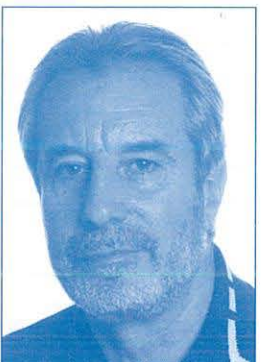
35

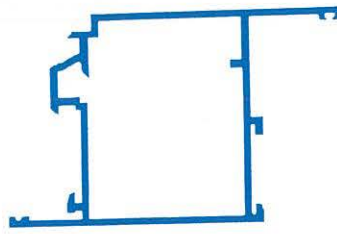
Ciutat Deportiva, per Jeroni Castell i José Llopis

38

Tere ens ha deixat, per Jeroni Castell

reportatges
fotogràfics
Joan Vilches

**ALUMINIS
SANS**

C/ Adell, 2, baixos - Tel./Fax 977 72 12 00
43550 ULLDECONA (Montsià)

**RESTAURANT
CASA SANTI**

Murada de Baix, 89 - Tel. 977 72 12 12
ULLDECONA

Papereria
CASTELL

MATERIAL ESCOLAR - PREMSA - LLIBRES
SERVEI DE FAX - PLASTIFICACIÓ DE DOCUMENTS

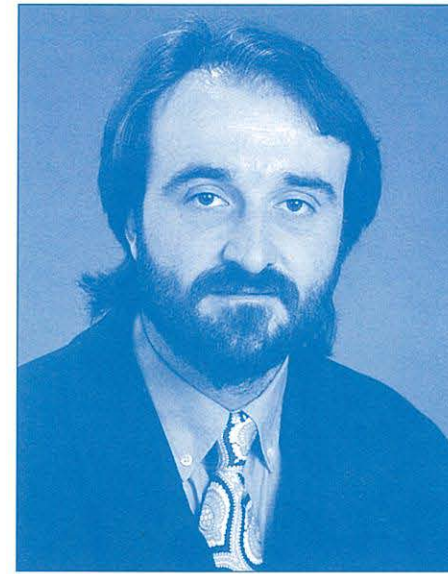
Major, 140 - Tel./Fax 977 72 13 28
ULLDECONA

**CANTERAS
EBRÒ, S.L.**

**Explotación de Canteras
para la Industria del Mármol**

Ctra. Ulldecona - La Sénia, km 2
Tel. 608 04 82 56
43550 ULLDECONA

Editorial

Jeroni Castell, president de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona

Aquesta és la tercera edició del nostre anuari. Tots els hem fet amb molta il·lusió, però aquest és molt especial. Poder posar a la portada: Campions! És molt fort. Ningú dels que vàrem ser a Mestalla ho oblidarem mai. Quantes emocions: rialles, festa, llàgrimes, abraçades... va ser la nit més inoblidable de l'espanyolisme.

Al dia següent, la celebració: la plaça de Sant Jaume, l'Ajuntament, la Generalitat, les fonts de Montjuïc, Barcelona, Catalunya... tot era blanc-i-blau, tot era felicitat, tots ens juràvem, els uns als altres, que València havia de canviar el futur de l'Espanyol. El Centenari i la Copa havien de ser el llançament del club.

Ara, poc temps després, ens pareix tot molt llunyà, hem tornat a la realitat de sempre: la divisió, l'enfrontament i, en conseqüència, l'estancament i la debilitat.

Tots hauríem de fer una profunda reflexió i pensar que així no anem en lloc. L'Espanyol no es pot permetre el luxe d'estar dividit. Som pocs i hem de remar tot junts.

Com és possible que la història es repeteixi tan sovint?

El que havia de ser el nostre llançament, ho hem convertit en la crisi més profunda que el nostre club ha viscut en els últims anys.

L'únic camí que tenim per tornar a viure nits com la de València és fer les coses bé. El futbol ha canviat molt, i més que ho farà, i només ens queda el camí de modernitzar el club i les seves estructures o ser cada vegada més petit.

La crisi econòmica és gran, però la fractura social encara ho és més i l'únic que està aguantant és la part esportiva. El mèrit que l'equip, esportivament, no s'hagi enfonsat és de Flores, amb un altre entrenador i amb la mateixa situació que viu el club, segur que estaríem molt pitjor. A Paco, l'espanyolisme li haurà d'estar sempre agraït: per salvar-nos dues vegades del descens, per fer-nos campions i per aguantar tot el que està aguantant aquest any.

Doncs bé, resulta que fa un temps, surt el president de la Federació de penyes i demana que el Consell cessi l'entrenador perquè l'equip va perdre quatre partits seguits. I no té la valentia de dir la veritat, no diu que va contra Flores perquè ell el considera home de Lara, amaga això darrere de quatre resultats dolents per enganyar la massa social. Flores és un perico de tota la vida, segurament quant Nos encara no era perico, Flores ja ho era. Quan un president de la Federació de penyes li va bé i aprofita que l'equip perdi per anar contra l'entrenador, només és perquè no pensa igual que ell, està clar que aquest senyor no pot estar ni un dia més com a president de la Federació.

I arribant ja al nivell més gran de surrealisme, quan l'equip comença a jugar bé i a guanyar partits, o ens eliminen, injustament, a la Copa, el Sr. Nos es considera un gran heroi perquè diu que l'equip ha reaccionat perquè les seves protestes van ser un toc d'atenció i que han fet reaccionar l'equip.

Si encara li quedés una mica de sentit comú, ja hauria presentat la dimissió, però irrevocable.

Com pot anar bé un club on mentre aquests fan soroll, els que tenen la capacitat de gestió per fer un club gran i fort, són a casa perquè no els volem?

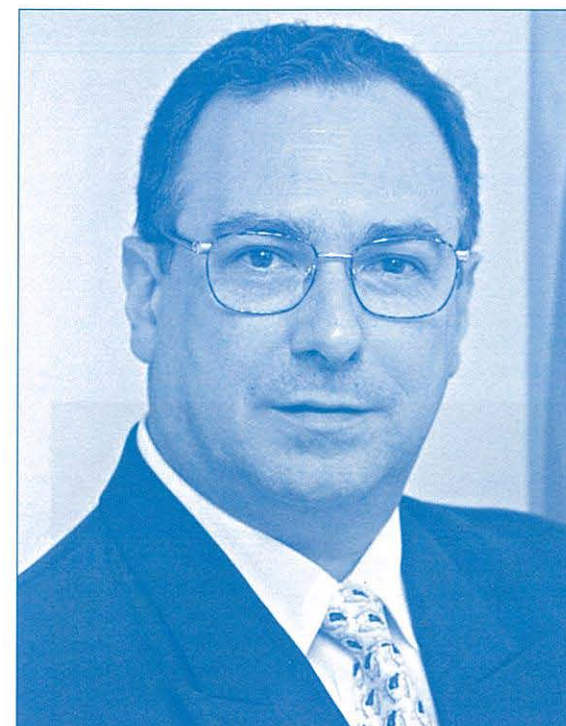
Jeroni Castell Vidal
PRESIDENT DE LA PENYA BLANC-I-BLAVA D'ULLDECONA

SPITSA

**LLIBRERIA - PAPERERIA
OBJECTES DE REGAL
PREMSA**

Major, 120 - Tel. 977 72 00 24 - Fax 977 72 14 21
43550 **ULLDECONA**

Salutacions

Lluç Raga i Sauch, alcalde d'Ulldecona

Atenent l'amable invitació de l'amic Jeroni Castell, president de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona, us adreço aquesta breu salutació a tota la família espanyolista amb motiu de la publicació del número tres de la revista *Lo perico d'Ulldecona*.

Un recull d'activitats dutes a terme per aquesta entitat durant l'any 2000, que ha estat un any especialment important per dos motius: els actes celebrats en commemoració del centenari del RCD Espanyol i la consecució del títol de Copa del Rei.

A la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona i, especialment, al seu president, Jeroni Castell, vagi la meva felicitació més sincera pel lluïment dels actes organitzats a la nostra vila amb motiu de la commemoració del centenari del Club i que comptaren amb la presència del seu president, Daniel Sánchez Llibre, directius, exjugadors, periodistes de relleu i la Copa del Rei conquerida a València amb tota justícia davant l'Atlètic de Madrid. Fet molt important, excepcional i d'especial agraïment al RCD Espanyol per part de tota l'afició blanc-i-blava que, amb gran sentiment, gaudeix dels èxits del seu club i sofreix quan les coses no van tan bé.

Us desitjo en aquesta entrada al nou mil·lenni tot el millor, tant pel que fa a la vostra magnífica entitat com per aquest entran-yable club.

Felicitats per la publicació del tercer anuari i per la qualitat de l'edició.

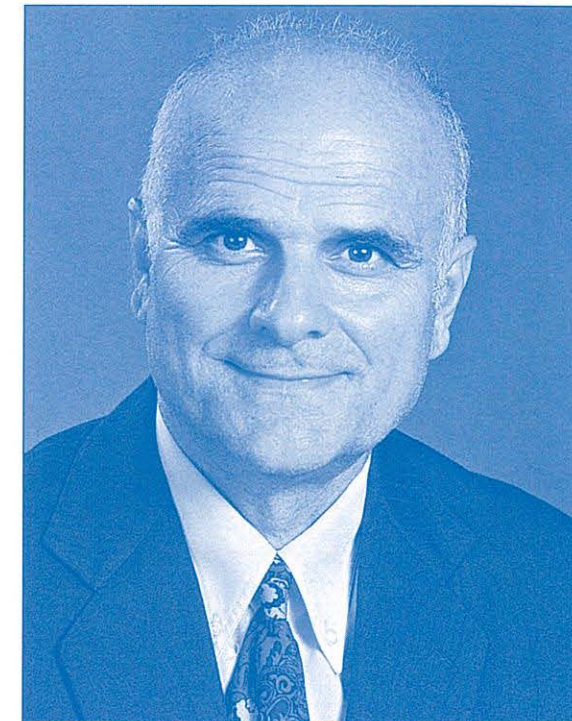
Lluç Raga i Sauch
ALCALDE D'ULLDECONA

al seu servei

C/ Sant Lluc, 35 - Tel. 977 72 02 53 - Fax 977 72 01 28
43550 ULLDECONA

Salutacions

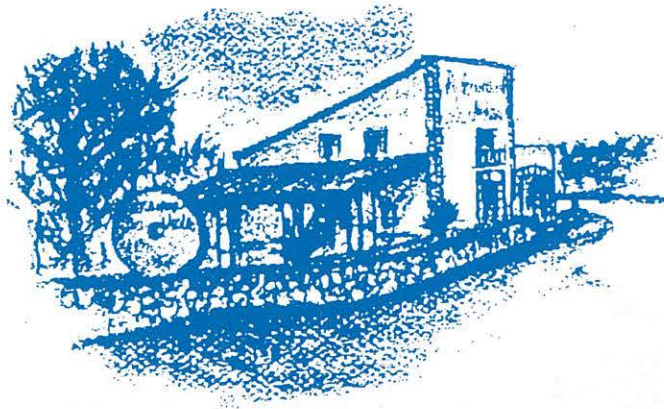
Joan Bta. Muñoz Querol, regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Ulldecona

L'any que hem deixat enrere ha estat molt especial per al RCD Espanyol, és l'any que va posar la fita d'haver assolit el primer centenari de la seva història. Per celebrar aquest esdeveniment, per tot Catalunya es van fer un seguit d'actes commemoratius, alguns de tant relleu com l'organitzat per la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona i que va comptar amb la presència del mateix president de l'Espanyol, el senyor Daniel Sánchez Llibre, i d'altres cares conegudes de directius i jugadors d'aquest club de futbol. Els actes finals d'aquest centenari van ser encara més solemnes i s'hi emotius perquè s'hi va sumar un fet esportiu extraordinari: la consecució de la Copa del Rei de Futbol, un trofeu important que l'Espanyol no conqueriria des de feia seixanta anys i que el president del Club ens va donar l'oportunitat d'admirar-lo a Ulldecona, amb tota l'alegria i emoció que això comporta per als aficionats i simpatitzants del RCD Espanyol.

S'han tancat els actes del centenari i, al cap de poc temps, entrem al 2001 que ens marca el començament d'un nou segle i nou mil·lenni. Aprofito l'avinentsa per desitjar, en tots els aspectes, un bon any a tots els socis i simpatitzants del RCD Espanyol i, en particular, un bon any esportiu. Que els èxits del Club es renovin i es superin aquest any, i que siguin l'inici d'un segon segle en el decurs del qual l'Espanyol es situï al destacat lloc dins el món del futbol que desitgen els seus socis i simpatitzants.

Joan Bta. Muñoz Querol
REGIDOR DE CULTURA

Un lloc acollidor, un menjar diferent...

RESTAURANT

Les Moles

on la cuina és un art...

www.lesmoles.com
E-mail: lesmoles@lesmoles.com

Ctra. La Sénia, km 2 - Tel. 977 57 32 24
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Salutacions

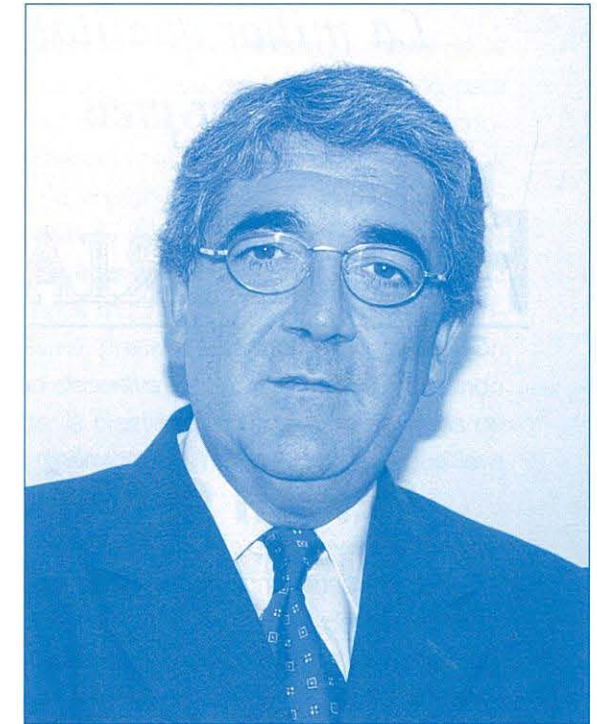
Com en anys anteriors, la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona publica un nou número de la revista *Lo perico d'Ulldecona*, el tercer. Una vegada més, ens congratulem de la continuïtat d'aquesta excel·lent publicació, fruit sens dubte de la perseverança i del profund sentiment envers el nostre estimat Espanyol, d'unes persones que encarnen el bo i millor d'allò que caracteritza els nostres seguidors.

Per tercer any consecutiu, us vull agrair en nom del club que represento, la vostra magnífica tasca per tal d'estendre arreu de la comarca els colors blanc-i-blaus de la indumentària dels nostres equips i de les nostres ensenyas.

Si en el darrer número destacàvem el Centenari del club, en aquest nou exemplar crec que ens hauriem d'enorgullir de la històrica victòria a la darrera edició de la Copa de Sa Majestat el Rei. I de la forma com es va aconseguir, gràcies a socis, simpatitzants i penyes com la vostra, que van fer possible que el partit es comencés a guanyar a les graderies de l'estadi. Sense el suport de tots, l'èxit esportiu no hauria estat possible. Per això, la copa ens pertany una mica a tots nosaltres. Sovint, en el futbol, l'únic que compta és el darrer resultat. Calen publicacions com la vostra per tal de fer balanç de tot el que s'esdevé a l'entitat. I el balanç de la darrera temporada crec que ha de ser qualificat de molt positiu.

Tanmateix, no hem d'oblidar el present, i aquest ens diu que tenim opcions a les dues competicions més importants d'enguany per a l'equip: la Lliga i la nova edició de la Copa, en la qual la il·lusió de tot l'espanyolisme es concreta a revalidar el títol. Si una vegada més comptem amb el vostre suport, no us puc assegurar l'èxit, però sí més no, sí que us puc garantir la lluita fins al final dels nostres professionals.

En nom de l'entitat que presideixo, us agraeixo una vegada més la vostra col·laboració i us encoratjo a persistir any rere any en aquesta iniciativa tan engrescadora. Moltes felicitats.

Daniel Sánchez Llibre, president del RCD Espanyol de Barcelona

Daniel Sánchez Llibre

PRESIDENT DEL RCD ESPANYOL DE BARCELONA

La millor qualitat
al millor preu

P JOIERIA

PEPITA FERRÉ

C/ Sant Antoni, 20 - Tel. 977 57 32 49
43550 ULLDECONA

forofos

Perico, tots els articles de l'Espanyol
els trobaràs aquí.

Presenta el carnet de la Peña
i et faran un bon descompte!

Cristo Mar, 25 - 12580 **BENICARLÓ**
Tel./Fax 964 47 40 94

JOSEP PASALAMAR

FRUITES, VERDURES i QUEVIURES

Qualitat i servei!

Opinions

Juan Carlos Gracia, Jefe de sección Espanyol, diario *Sport*

Ni la maravillosa festa que vivió todo el españolismo en Valencia el pasado 27 de mayo, conquistando la Copa del Rey, ha servido para cimentar las bases del Espanyol del siglo XXI. La mala gestión económica sigue siendo un lastre demasiado pesado, que acaba con muchas ilusiones del socio por ver a su equipo siguiendo el camino iniciado hace unos años por el Deportivo o, incluso, el Celta pese a la crisis deportiva que hoy atraviesa. La economía no es un problema nuevo para el aficionado perico. No hace mucho, en 1997, se perdía un símbolo como era el campo de Sarrià, precisamente por una mala gestión económica. Hoy, con la ciudad deportiva sin finalizar, se está utilizando el único patrimonio que queda, la plantilla, para tapar las pérdidas de estos últimos ejercicios. Y esa dinámica sí es más peligrosa porque lleva a debilitar al equipo.

No es momento de buscar culpables a la mala gestión que se ha realizado. Es el momento de reiniciar el camino con un mensaje claro y sincero, pensando que el club tiene que estar por encima de los intereses personales y no entrando en guerras que sólo debilitan la institución. Proclamar grandes proyectos que luego se quedan en el camino únicamente llevan a la desilusión del seguidor, que merece como mínimo conocer la auténtica verdad.

El Espanyol del siglo XXI debe ser un club moderno, dinámico, listo a la hora de fichar y que siga potenciando a la gente de la casa. Un club donde se tengan muy claras las funciones y las parcelas y con una rigidez espartana para invertir y gastar. La pérdida de Sarrià o la venta de Pochettino tienen que ser ejemplos para no repetir en el futuro. Pero, por encima de todo, un Espanyol que sume y reste, donde desde el máximo accionista al más humilde vayan juntos, por el mismo sendero. El auténtico partido de fútbol debe verse en los terrenos de juego, no en las áreas de poder.

Juan Carlos Gracia

Jefe sección Espanyol, diario *Sport*

Talleres ESBAR

Chapa y Pintura

Camí la Roja, s/n. - Tel. 977 72 01 78 - 43550 ULLDECONA

l'era
restaurant

C/ Major, 2 C - Tel. 977 57 06 69
43559 **ELS VALENTINS** (Ulldecona)

Major, 60 • Tel. 977 72 00 57 • **ULLDECONA**

Àngel Labèrnia

A l'anuari passat, vàrem parlar de l'Espanyol amb Albert Forcadell. Aquest any ho volem fer amb Àngel Labèrnia, que va ser el primer ulldeconenc que va jugar a primera divisió i ho va fer a l'Espanyol. Àngel ara viu a Ulldecona, té negocis i és soci de l'Espanyol i de la Peña, amb la qual col·labora en tot el que fem. Va ser a València, juntament amb tots els penyistes d'Ulldecona.

- Com viu un exjugador un dia com el de la Copa?

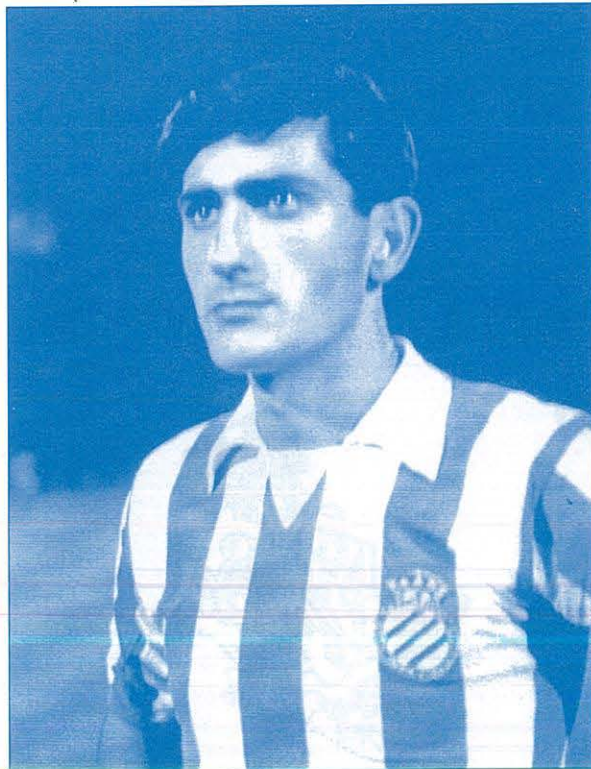
- Va ser un dia inoblidable per moltes coses, començant per l'ambient del partit i tot el que va passar després, va ser un dia perfecte per al sofert perico, que va acudir en massa a la final i estic segur que algun bon aficionat català al futbol es va alegrar amb el que estava passant.

- Alguna vegada t'havia passat pel cap que l'Espanyol fos campió?

- La Copa és un torneig més curt, en què equips amb menys pressupost potser hi tinguin menys dificultat per arribar a la final. Per això, alguna vegada havia pensat que podia ser i també que ho veuria.

- Parla'ns de la teva època, quants anys tenies quan vas fitxar per l'Espanyol?

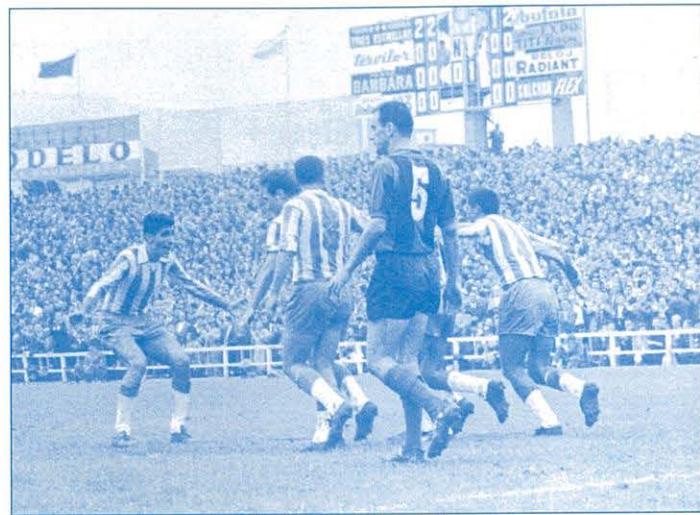
- Vaig fitxar quan tenia setze anys, era juvenil, vaig passar per totes les categories i vaig debutar a primera divisió amb dinou anys.

Un Labèrnia molt jove

- Quan et van dir que et volia fitxar l'Espanyol no t'ho devies ni creure...

- Per a qualsevol noi jove que juga a futbol és una il·lusió molt gran. De totes maneres, en aquella època era dur sortir

Àngel celebrant un gol a Sarrià contra l'etern rival

de casa i deixar la família i els amics. Ara hi ha més facilitats.

- Tu vas coincidir amb Abel Matutes, que després ha arribat a ser ministre, qui us ho havia de dir llavors...

- Sí, amb l'Abel vàrem coincidir a l'amateur, va ser un gran company i amic. Com a anècdota recordo que sempre arribava als entrenaments de pressa i corrents amb els llibres sota el braç.

- Quins companys d'equip tenies més?

- Al primer equip, entre d'altres, vaig coincidir amb Piris, Riera, Bartolí, Muñoz, Gadell, Mercadé, Tejada, Boy, Bertomeu, Ferrando, Kubala, Iznata, Santos, Domínguez...

- Del temps que vas estar a l'Espanyol, deus tenir molts records. Però, de tots, amb quin et quedaries?

- Tinc molt bon record del primer dia que vaig xafar Sarrià, va ser quan vaig anar a fer la primera prova per fitxar i per a gran sorpresa meva, amb setze anys, em van alinear amb el primer equip en el partit que jugaven dijous contra equips de segona o tercera divisió.

- Aquest any també hem celebrat el Centenari. Tu també vas desfilar a la cerimònia inaugural com a exju-

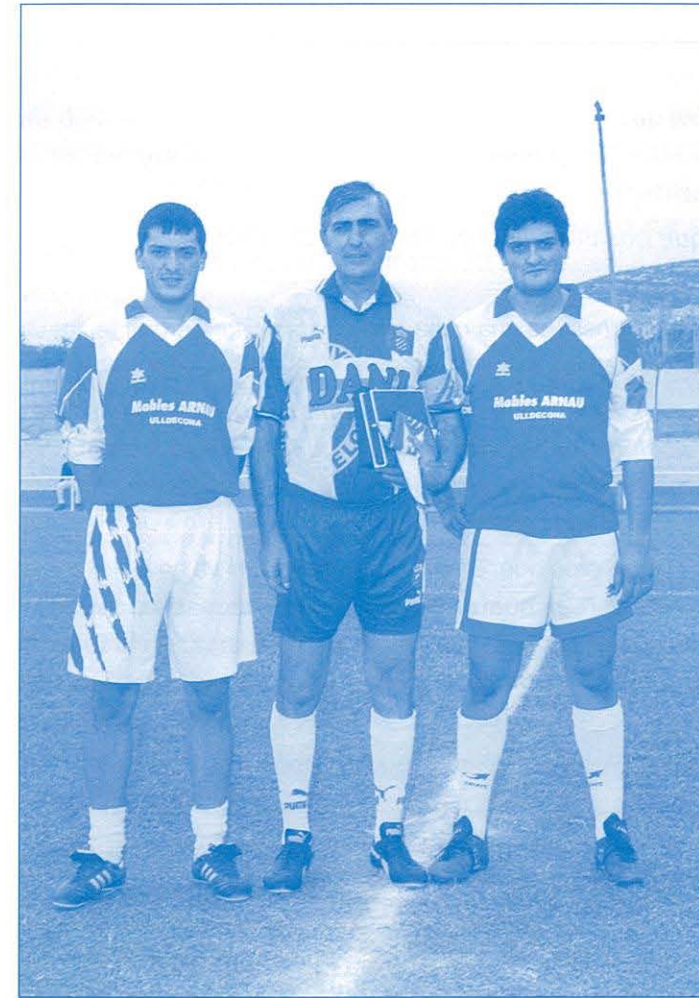
ens anaven saludant. Un escenari com l'Estadi Olímpic i una cerimònia, que va estar perfectament organitzada, com la que vàrem viure és molt difícil d'oblidar.

- Ja per acabar, Àngel, com a penyista que ets, quin balanç fas dels quatre anys de vida de la nostra Peña?

El millor record que tinc de l'Espanyol és el primer dia que vaig xafar Sarrià, amb 16 anys.

- La Peña Blanc-i-Blava d'Ulldecona ha aconseguit el que, francament, no m'esperava. Amb molt treball i constància uns bons pericos, s'han guanyat la confiança i simpatia del club, ja que és una de les penyes més ben organitzades i això és un orgull per a tots els que hi col·laboren.

J. Pablo Pascual

Àngel amb els seus fills el dia que la Peña li va fer l'homenatge.

gador. També va ser un dia per recordar tota la vida...

- Sens dubte, va ser un dia molt bonic i carregat de records, em vaig trobar amb companys que, segur, que si ens haguéssim creuat pel carrer no ens hauríem conegut després de tants d'anys, les sorpreses eren a mesura que

El Jardinet
La seva tenda de les flors
i animals de companyia

Major, 66 - Tel. 977 72 00 87
43550 ULLDECONA

Rotulaciones
TOLDOS *Valls*

Tel. 964 40 14 17

Fax. 964 40 15 01

CN 340 km 1049

VINARÒS

Joan Collet

Durant els últims mesos han passat tantes coses a l'Espanyol que no podíem passar per alt una entrevista amb un representant del Consell perquè ens expliqués el seu punt de vista. I el primer nom que ens va venir al cap va ser el de Joan Collet, portaveu del Consell i molt lligat al nostre president.

A més, amb Joan podem parlar amb molta franquesa, perquè nosaltres ja el considerem un amic.

- Joan, aquest any han passat moltes coses, el Centenari, la Copa, els problemes econòmics, la divisió del Consell. Hem parlat de tot, però per començar la Copa. Va ser molt fort...

- Va ser una cosa espectacular. Jo abans d'anar a València deia que, esportivament, podia passar de tot, però que socialment ja havíem guanyat. Perquè la gran quantitat de gent que es va mobilitzar per a la final va ser molt gran.

Tant de bo la pròxima vegada no tardi tant com ara, que el 80 o 90 per cent dels espanyolistes no havien vist mai un títol. Tenim un bon equip i jove, i esperem que ens doni més alegries.

- I del Centenari, que n'ha estat? S'ha acabat ja o no? No en sentim a parlar fa temps?

- Del Centenari, ja s'han fet molts actes, el que passa és que jo crec que se n'ha parlat poc. No sé si hem tingut la culpa nosaltres o és que els mitjans de comunicació li han donat poca importància. És veritat que alguns actes dels que estaven previstos es va decidir que no es podien fer, per retallar despeses, però la majoria i els més importants s'han fet. A mi, personalment, m'agradaria que es fes alguna cosa més amb les penyes, perquè han col·laborat amb tot el que se'ls ha demanat. Això i un acte de cloenda del Centenari potser sigui el que hauríem de fer. Però aquest tema el porta el senyor De la Cruz i jo no sé com ho té ara mateix.

- De la Fundació, tampoc se'n sent a parlar...

- A la Fundació, hi va haver una sèrie de canvis com que Javier Sáenz passés una altra vegada a l'àrea social del club i deixés la direcció de la Fundació i tot això ha fet que ara estigui una mica parada. El president ens va dir en una de les últimes reunions del Consell d'Administració que aquest tema el volia portar ell personalment, el que passa que Dani dedica moltes hores al Club, però encara n'hi falten més. De

totes formes, és una cosa que es vol revifar perquè tenim un «deute» amb totes les persones que es van fer sòcies.

- A l'Espanyol estem acostumats que les assemblees d'accionistes siguin «entretingudes», però l'última va superar totes les previsions. Com es va poder arribar a aquest punt d'enfrontament?

- Bé, jo crec que, d'enfrontament no n'hi va haver, el que sí que és cert és que vam quedar una mica parats, perquè el que no pot ser és la imatge que vam donar i des del Club no es pot convocar una junta d'accionistes i que s'hagi d'anul·lar perquè els de dalt no ens posem d'acord amb alguns temes.

Jo el que puc dir és que, respectant molt la decisió del màxim accionista, nosaltres ens vàrem assabentar allà mateix i ens vam quedar molt sorpresos. El mateix secretari del Consell, senyor Añoveros, es va aixecar i vaig sentir com preguntava a Pepe Crehueras si la seva abstenció ja era per aquell mateix dia i Crehueras li va contestar que sí.

- Fins aquell moment, Crehueras i Mas encara eren consellers. Vosaltres no teníeu pactat com es feia l'ampliació de capital?

-Sí. Nosaltres teníem clar que tota la ampliació no es cobria, però sí que pensàvem cobrir quatre-cents o cinc-cents milions de pessetes. També sabíem, i això es bo que la gent ho sàpiga, que el màxim accionista es quedaria amb el mateix percentatge que té, que en cap moment es va voler fer amb el poder del Club, ell va dir que es quedaria amb la part que li corresponia, cosa que jo crec que és per donar les gràcies. I així era com ho teníem acordat al Consell.

A València, vam guanyar esportivament, però sobretot socialment.

- Però, quan vosaltres plantegeu l'ampliació de capital al Consell, tothom hi devia estar d'acord. Què passa perquè hi hagi aquest canvi?

-Bé, hi havia les reticències de si es podria arribar a cobrir tota l'ampliació o no, però tothom hi estava d'acord perquè sabíem que ens feia falta diner fresc a caixa i per això es feia l'ampliació.

Jo crec que el tema comença a canviar des del moment en què surt l'agrupació de petits accionistes i, un dia o dos abans de la assemblea, ells prenen aquesta determinació.

- Però, tu creus que el màxim accionista dona tanta importància a aquesta agrupació o és que hi havia problemes dins del Consell?

- No, jo no crec que hi hagués cap problema amb el Consell o el president. Jo crec que el problema ha estat que en aquest Club hi ha hagut la «mania» que qualsevol cosa que passa és culpa del màxim accionista. I jo, si em poso en la pell del José Manuel Lara, potser també hauria fet el mateix. Perquè està clar que ha pogut fer coses bones i dolentes, també les ha fet el president perquè ningú és infal·lible i tothom s'equivoca, ara... És que tot se li ha carregat a ell.

A mi, m'agrada que surti l'associació de petits accionistes, perquè és bo que hi hagi gent que treballi i que es preocupi pel Club. Ara, crec que s'equivocuen quan el primer que diuen és que ho fan perquè ningú es quedi amb el Club... A veure, és que no estem parlant d'un testaferró o d'un buit d'aquests que va volant per veure què queda. Estem parlant d'un soci de l'Espanyol. Jo, si tingués prou diners, també m'agradaria tenir un disset per cent o un cinquanta o un seixanta... Si ell s'hagués volgut quedar amb el club, ja ho hauria fet... Llavors, per un costat, l'agrupació d'accionistes, el Blanc-i-Blau i alguna declaració de la Federació de penyes...

- El president de la Federació de Penyes va dir públicament que s'havia begut una botella de cava quan va dimitir el senyor Lara...

- Sí, i jo crec que, com a president de la Federació, no ho hauria d'haver dit i així li vaig dir a Vicenç Nos. Això ho pot dir un soci del carrer però no qui té un càrrec. I em consta que va reconèixer la seva errada i va estar parlant amb Pepe Crehueras, no sé si ho va arreglar, però almenys ho van parlar.

Tot aquest entorn desfavorable és el que jo crec que va ser el que va fer decidir el màxim accionista a deixar la gestió del Club.

- Per què està tan crispat l'entorn amb Lara i el seu grup, quan pareix clar que l'Espanyol necessita més a ells que no ells al Club?

- Jo crec que, tot i que reconec que l'entorn no s'ha portat bé amb el màxim accionista, perquè com us he dit abans, amb encerts i errades s'ha de recordar que tenim jugadors que els ha portat ell i que en determinats moments, gràcies a la seva gestió, el Club ha tirat endavant, i això no està bé de no reconèixer-ho.

Jo crec que el problema que ha tingut J. M. Lara ha estat falta de comunicació amb la massa social. Crec que li ha faltat un assessor, no sé si és la paraula adequada, que l'orientés molt amb el tema social, li ha faltat, potser, viure una miqueta més el tema de les penyes. I crec que li ha faltat una cosa que és molt important, no ha explicat quin és el seu projecte. Perquè joestic segur que si ell algun dia explica el seu projecte, hi haurà gent que continuarà estant en contra, però hi haurà gent que estarà més al seu costat.

En resum, crec que per aquesta errada d'ell i, també, que per l'altra banda sembla, que tot és culpa d'ell, és el que ha portat al punt en què som ara, que jo crec que no és bo per al Club.

-Puig no va arribar a ser conseller delegat. Li faltava

Si Lara s'hagués volgut quedar amb el club, ja ho hauria fet.

suport al Consell?

- Jo crec que mentre va ser aquí no. El que passa és que ell arriba aquí per un acord entre el màxim accionista i el president. Al poc temps els dos consellers dels màxim accionista se'n van i el president anuncia la seva dimissió. Ell, en aquell moment, pensa que si les dues persones que li havien

donat suport i amb qui havia preparat un projecte ho deixaven... Jo, si hagués estat al seu lloc, potser hauria fet el mateix.

- A Puig, no se li va perdonar el seu passat barcelonista. En canvi, l'Espanyol ja havia tingut Joan Lacueva de gerent, que sempre ha estat barcelonista i llavors ningú va dir res. I nosaltres hem tingut i tenim molts jugadors que s'han format allà i que després han estat molt carismàtics a l'Espanyol. També hi ha exemples al contrari, com el mateix Ornaque, perico de sempre, exdirectiu i que es va presentar a unes eleccions per ser president i, en canvi, ara té un despatx al Nou Camp. El passat de Puig es va portar massa lluny?

- Sí, però crec que es va portar massa lluny des de fora, des d'aquí dintre no se li va donar massa importància. Però, és que en aquest tema s'ha de separar una miqueta el que és el sentiment i la professionalitat de la persona. Jo em vaig haver de refiar que uns consellers van tenir dues o tres entrevistes amb ell i, a mi, si uns consellers em diuen que aquesta és la persona adequada per al que nosaltres busquem... doncs, si és soci del Barcelona, mala sort. Que s'hagués pogut buscar un soci de l'Espanyol? Sí, però és clar que aquí hem de saber on hi ha la barrera. Que prefereixes un soci de l'Espanyol encara que no estigui tan preparat? Que potser l'haguéssim trobat igual de preparat? Potser sí, el que passa

és que tot això ara és parlar per parlar. Va arribar aquesta persona i es va creure que aquesta era la persona indicada i des del primer moment el senyor Puig va tenir el suport de tot el Consell.

- La no-aprovació de l'ampliació de capital ha fet passar mals moments a la tresoreria del Club. Sembla que a poc a poc i amb tranquil·litat esteu reconduint el tema.

- Sí. El que passa, de vegades, és que el problema de caixa és més del dia a dia que a llarg termini. Nosaltres sabíem que la situació no era com per donar botes d'alegria, però tampoc era tan dramàtica com es deia. El problema més greu va ser que nosaltres comptàvem amb uns ingressos per la venda d'uns jugadors, que Paco Flores ens havia dit que no hi comptava, i al final no se'n va anar ningú. Nosaltres pensàvem que entre el que ingressàvem per aquestes vendes més el que ens estalviàvem de les fitxes, doncs, passava dels mil milions i aquí és on s'ha produït aquest desfasament. La cosa no era tan greu, però és que tota aquesta informació sortia d'un mitjà de comunicació que cada vegada que passa alguna cosa aquí dintre bombardeja.

- Ara està a punt de tancar-se una operació de borsa, que segons sembla, pot ser la solució als problemes econòmics. Ens pots avançar alguna cosa?

- Jo no sóc un expert en aquestes coses, només sé el que

- Jo no sóc un expert en aquestes coses, només sé el que diuen els diaris del valor que podria tenir el Club. Tampoc sé els perills que podria suposar encara, que crec que una sortida a borsa controlada no seria perillosa i que, en canvi, ens podria donar uns quants milers de milions.

Hi ha aquesta possibilitat d'entrar diner al Club i n'hi ha alguna altra, i això demostra que el Club està viu. Com també demostra que està viu el Consell actual, que hi hagi tres persones disposades a fer-se càrrec del Club si al final el president decideix marxar.

- Amb aquesta operació, es podrà evitar la venda de jugadors?

- D'entrada, l'Espanyol, amb un pressupost de cinc mil cent milions i uns ingressos que estan al voltant de tres mil o tres mil i poc, està condemnat a vendre jugadors. Potser amb

L'Espanyol, amb l'actual desequilibri pressupostari, està obligat a vendre jugadors.

la sortida a borsa es podria evitar la venda de jugadors, el que passa és que per sortir a borsa has de tenir el Club sanejat, perquè no tothom que vulgui pot cotitzar. Ara, si es confirmés tal com es diu que ens podrien avançar un tant per cent dels ingressos de la sortida a borsa, l'Espanyol no necessitaria vendre jugadors. Una altra cosa és que et facin una bona oferta per un jugador i pensis que és bo, jo crec que nosaltres no ens hem de tancar a la venda de jugadors.

- Quan Crehueras va dimitir, va dir que d'ara en endavant s'abstindrien sempre en les votacions. Primer, es pot governar l'Espanyol sense el vot del 17% del capital social, i segon, es pot aprovar la sortida a borsa sense el vot favorable de Planeta?

- Sí que es pot governar, perquè s'està fent. Ara, les grans decisions, les que s'han d'aprovar en assemblea, com és la sortida a borsa està clar que es necessita el vot del màxim accionista.

El que està clar és que l'Espanyol no pot plantejar una sortida a borsa si abans no se sap si el màxim accionista hi està d'acord. Si tot això va endavant i es fa ja el pas definitiu per sortir, el president i el màxim accionista han de parlar i ho han de pactar.

- Segons ha dit la premsa, ja han començat a parlar. Hi ha bona predisposició per part de Lara?

- Jo crec que sí. De fet, sempre que han parlat el president

i Lara hi ha hagut una bona predisposició per arribar a acords i amb el tema de la borsa em consta que també és així.

- Tu ets molt amic del nostre president. Creus que finalment marxarà a final de temporada o acabarà el mandat?

- De moment, l'únic oficial és que sí, perquè així ho ha dit ell. Jo no hi estic d'acord i així li ho he dit. La meua opinió és que, almenys, hauria d'acabar els cinc anys de mandat. De totes formes, jo crec que si podem adreçar la situació econòmica, crec que hi ha possibilitats que continuï.

- Tu abans deies que, si Dani marxa, dins el Consell hi ha gent disposada a tirar endavant el projecte. Aquestes persones, ho han dit públicament, són Condal, Torras i Raventós, aquests dos últims sembla que volen anar junts. Dins del Consell hi ha tendències molt marcades?

- Home, jo crec que hi ha diferències a tot arreu, al Consell de l'Espanyol o a qualsevol altre lloc, i això és normal i no passa res. Ara, amb el tema de les candidatures, sembla que finalment podrien ser-ne dos perquè Torras i Raventós en formarien una de sola. De totes maneres, jo crec que de dins de l'actual Consell no en sortirà més que una, perquè ningú vol anar en contra de l'altre. I el que també té tothom clar és que s'ha de comptar amb el suport del màxim accionista, perquè si un sap que no té el vot favorable de Planeta Deportiva, què vas a fer a una assemblea?

- Una última pregunta, tu saps que la nostra Penya recentment s'ha donat de baixa de la Federació de Penyes. En una carta privada, que vam fer arribar al president de la Federació, li dèiem que sota el nostre punt de vista, moltes vegades havien actuat quasi com un sindicat en contra de la patronal, que seria el Club. Tu creus que han tingut, de vegades, el comportament d'un sindicat?

- Sí, crec que de vegades hi ha hagut una falta de comunicació, el que no pot ser és que estant tots junts a les mateixes dependències, de vegades, han sortit unes declaracions que, si haguéssim parlat abans potser no s'hauria arribat tan lluny. I això ho he parlat amb Nos i abans amb Ramió, amb els quals jo tinc molt bona relació.

Jeroni Castell i José Llopis

Actuació a la plaça de l'Església de l'Orfeó d'Ulldecona durant la celebració del Centenari

A tots els números del nostre anuari dediquem unes pàgines al resum de les activitats de la Penya durant l'any. En l'edició d'aquest any, hi dediquem les pàgines centrals per la seva importància.

Vàrem començar l'any amb la plantada d'arbres que el Club va organitzar per tot Catalunya. Al mes de gener, es van plantar cent arbres que

Inauguració de l'exposició «Un segle en blanc-i-blau»

representen els cent anys de la vida de l'Espanyol. Nosaltres, el vàrem posar al Camp Municipal, amb la presència de l'alcalde i d'una part de la Junta de la Penya i els socis.

Al mes de febrer, vàrem presentar el segon número de *Lo perico d'Ulldecona*, amb la presència de la consellera Anna Mª Fusté i de Jaume Martínez, que no ens falla mai en cap acte.

Vàrem aprofitar la presentació de la revista per fer públic el que havia de ser el gran repte de la Penya des que la vàrem fundar, un acte per celebrar el Centenari de l'Espanyol, organitzat conjuntament per la Comissió del Centenari de l'Espanyol i la nostra Penya.

Carrossa del Centenari, coronada amb la copa

El president de la Penya entrega una placa al president de l'Espanyol, abans del sopar de la celebració del Centenari.

Celebració de l'arribada de la Copa a la nostra vila

I en el març vam fer la festa. Ulldecona va ser blanc-i-blava. A les quatre de la tarda, es va començar a sentir pels carrers de la vila l'himne de l'Espanyol. A mitja tarda, arribàvem els representants del club. Encapçalada pel nostre president, Daniel Sánchez Libre; el president de la Comissió del Centenari, German de la Cruz; els consellers Anna Mª Fusté

Plantada de l'arbre del Centenari al Camp Municipal

i Joan Collet; el director general de la Fundació, Javier Saénz, Rafa Ramos, Jaume Martínez i Joan Segura Palomares, Tomàs Guasch i M. C. Cánovas que varen participar en la taula rodona que vam fer al teatre municipal.

Juntament amb els exjugadors de la província de Tarragona, tres nascuts a Ulldecona, Labèrnia, Forcadell i Quim, a més de Bertomeu, Verdiell, Cunillera i el nét d'Antó, en representació del seu avi que no va poder assistir-hi.

Pubilla de la Penya de l'any 2000

Activitats de la Penya

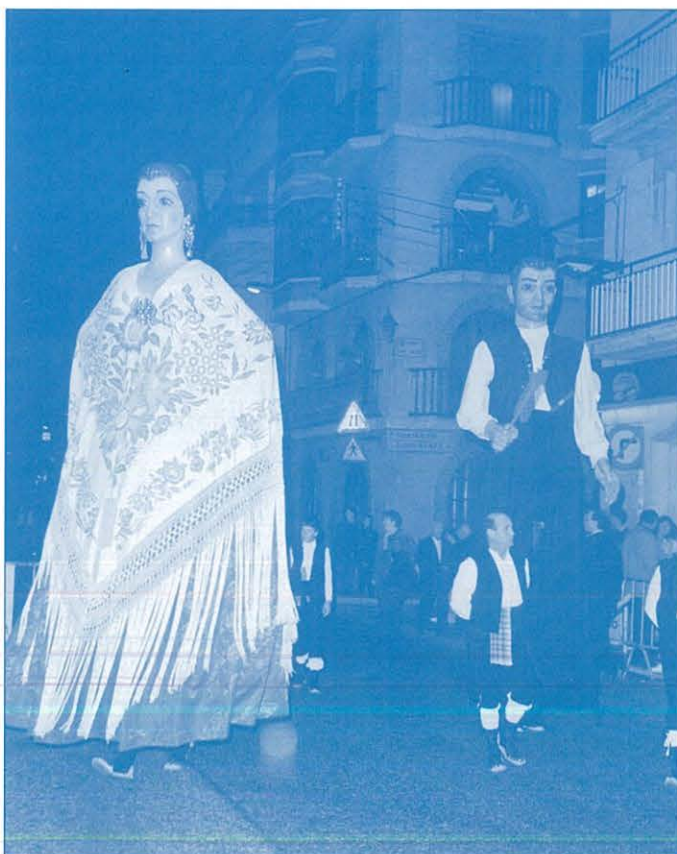

Partit amistós per recollir joguines per als xiquets del poble

També van ser-hi el nostre alcalde, Lluç Raga, alguns regidors i el president del Consell Comarcal, Daniel Rius.

Tampoc van faltar els mitjans de comunicació TV3, TVE a Catalunya, *Mundo Deportivo*, *AS*, *Marca*, la ràdio i la televisió local i les comarcals.

Nosaltres estàvem contents, però molt nerviosos, a Ulldecona estàvem tots i no podíem fallar.

Els nostres gegants també ens acompanyaren en la celebració del Centenari

Va començar la tarda amb la taula rodona. Tot seguit, a la sala de sessions de Caixa Tarragona, el president del club va inaugurar l'exposició «Un segle en blanc-i-blau». En acabar, a la plaça de l'Església vam fer una petita demostració de ball típic de mantons de Manila amb la col·laboració de les mestresses de casa i els grallers. Després, l'Orfeó Ulldeconenc va cantar l'himne d'Ulldecona, l'Empordà i per tancar l'himne de l'Espanyol. Un castell de focs va tancar els actes de la plaça.

Després, al saló de plens de l'Ajuntament, el president de l'Espanyol va fer entrega d'unes plaques commemoratives a les entitats que hi van col·laborar.

Per acabar la festa, vam fer un sopar amb l'assistència de 150 comensals.

Aprofitem les pàgines de la nostra revista per agrair la confiança que l'Espanyol va posar en la nostra Penya. També donem les gràcies pel suport econòmic a l'Ajuntament, el Consell Comarcal del Montsià, la Diputació de Tarragona i les empreses i els comerços, així com a la Colla de Grallers i Geganters, Mestresses de Casa i Orfeó Ulldeconenc. Sense la col·laboració de tots ells, no ho hauríem pogut fer.

En el parlament de la inauguració de l'exposició, el nostre

Conferència al Teatre Municipal

president va dir: «Aquí estan tots els trofeus de l'Espanyol, menys un que no el tindrem fins al maig. Quant el tinguem, el portarem a Ulldecona». Aquestes paraules van ser molt aplaudides, però se'ns feia difícil pensar que aquest desig fos realitat. Però... es va fer. L'Espanyol es va proclamar campió de Copa a València, i el president, no en teníem cap dubte, va complir amb la seva paraula i ens va portar la copa.

Activitats de la Penya

Presentació del segon número de *Lo perico d'Ulldecona*

Si la festa del Centenari va ser gran, aquesta va ser més improvisada, però era la millor que podíem haver somiat mai.

Ja tornàvem a tenir el president a Ulldecona, acompanyat de Javier Sáenz i Jaume Martínez, però aquesta vegada amb la copa.

Vam començar amb un col·loqui en què el president, sense dir el nom, va anunciar el fitxatge d'Òscar i ens va explicar com estava el Club. Després, tothom es va fotografiar amb el president i la copa. Quan es va acabar el torn de les fotografies, vam esclatar una sorollosa traca i, després, vam passejar la copa pels carrers de la vila amb un cotxe descobert i l'himne de l'Espanyol sonant. Darrere, una caravana de més de trenta cotxes amb banderes blanc-i-blaves.

De tots els actes que ha organitzat la Penya, va ser el més improvisat, però el millor... segurament perquè tots l'havien somiat alguna vegada.

Ja som al mes d'agost i la Penya, com tots els anys, presenta la seva pubilla. Aquest any, Antonio González la va acompanyar la nit del pregó i Núria Ortiz Mompel ens va representar durant totes les festes.

Cap al mes de juny, quan havíem de començar a pensar en la carrossa no vàrem tenir dubtes: el Centenari i la copa havien de ser-ne els motius. Ràpidament, vam trobar la solució: un pastís de tres pisos amb cent veles i la copa dalt de tot.

El resultat va ser molt millor del que s'esperava i la rèplica que vam fer de la copa va ser quasi perfecta.

Al mes de desembre, com tots els anys, vam organitzar, juntament amb la Creu Roja Joventut, la recollida de joguines per als nens necessitats i vam tornar a utilitzar la fórmula de l'any passat, un equip de futbol que enfrontava un equip format per regidors i la resta d'entitats, i l'altre equip el forma-

ven les dues entitats que l'organitzàvem. El resultat va ser... el millor que podia ser, joguines per a tots els xiquets del poble.

I, fins aquí, el resum de les activitats d'aquest any ha estat un any intens, en el qual hem hagut de treballar molt, però ho hem fet molt a gust.

L'any 2001 hi tornarem. Passen els anys i no perdem gas, encara ens queden ganes de fer coses i de treballar per l'Espanyol.

Jeroni Castell

Forn de pa J. CASOLA

Murada de Dalt, 35 • Tel. 977 72 08 24

ULLDECONA

Ctra. Tortosa, km 1
Tel. 977 72 15 40
Fax 977 72 15 72
43550 ULLDECONA

E-mail: cover@covershop.com
http://www.covershop.com

Toni Soldevilla

Un dels jugadors de la casa que aquesta temporada està més en forma és Toni Soldevilla. Va debutar als divuit anys al primer equip amb Miera d'entrenador. Quant Flores va substituir Miera, va dir que aquell moment tan difícil era per als veterans i el va tornar al filial. Al cap de dos anys, quan Flores es torna a fer càrrec de l'equip, va repescar Soldevilla que estava pràcticament oblidat.

- Toni, la teva vida esportiva està molt marcada per Flores...

Sí, jo ho he dit molts cops, que Paco ha estat un pare futbolístic per a mi. Quant jo estava al juvenil, ell ja em va pujar a l'Espanyol B i sempre que he estat amb ell he jugat. Paco és una persona que m'ha ensenyat molt com a professional i com a persona.

- Per això, quan ja fa un temps algú el va qüestionar públicament tu vas ser un dels que més el va defensar?

Sí, la veritat és que quan va passar tot això, des de dins del vestidor, tampoc enteníem com es podia qüestionar un

- L'any passat tu no vas poder jugar la final de Copa per una lesió, però sí que vas jugar la semifinal. Com vas viure aquella bojeria?

Va ser tot molt bonic, encara que per a mi, personalment, va ser una mica de decepció no poder jugar per lesió. Però, tot i no jugar, va ser un gran dia quan mirava cap amunt i veia més de vintmil pericos, tots animant, i tantes banderes blanc-i-blaves, la veritat que impressionava. I la guinda ja va ser guanyar-la.

- Ja per acabar, Toni, tu ets un jugador fet aquí i que fa poc vas ampliar el teu contracte fins a cinc anys més. Et veus aquí per molts anys o, tal com estan les coses penses que aquesta pot ser l'última a l'Espanyol?

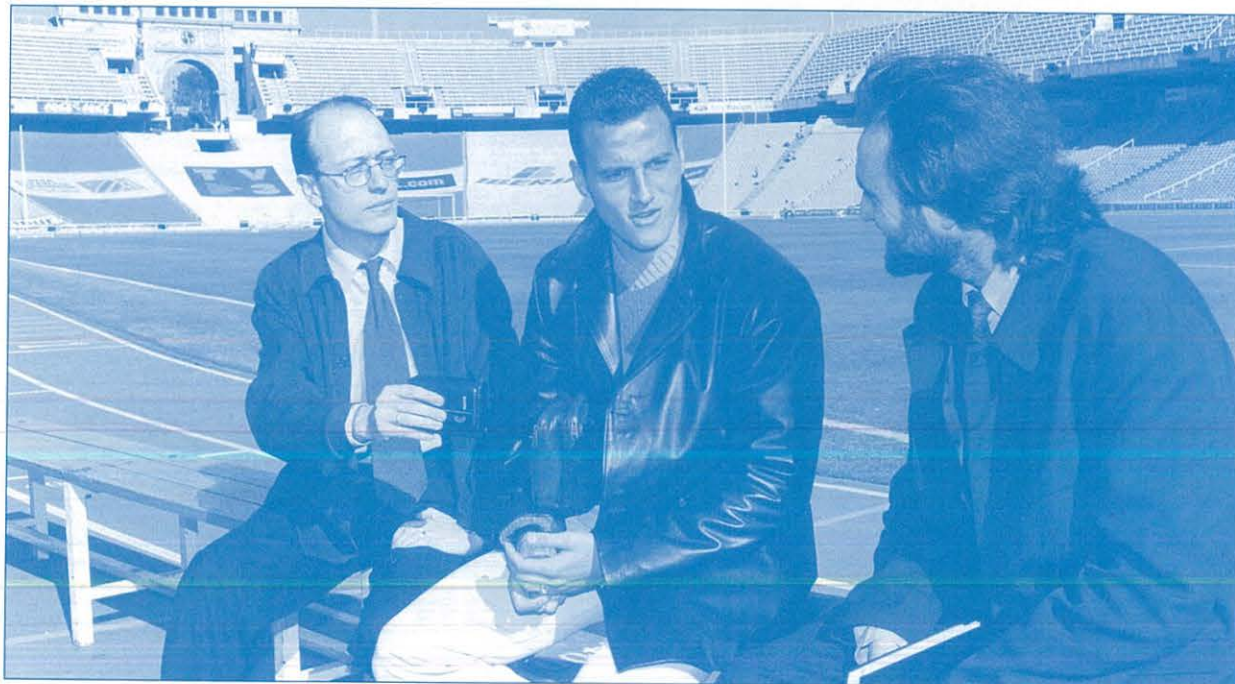
La veritat és que és una pregunta que no sé què contestar. Si m'ho haguessis preguntat quan vaig firmar el contracte, us hauria contestat que esperava acabar els cinc anys de contracte, però ara, tal com estan les coses i que cada dia surten rumors d'equips i d'ofertes, la veritat és que no sé molt bé què contestar. El que sí que puc dir es que ara mateix només penso en aquesta temporada i en l'Espanyol.

Esperem que les coses canvien molt a l'Espanyol i que estiguis a l'Espanyol moltes temporades.

Jeroni Castell i José Llopis

Vaig defensar públicament Flores, perquè volia ser honrat amb mi mateix.

entrenador que havia donat tantes alegries al Club i que sempre ha mirat abans pel Club que per ell mateix. Jo volia ser honrat amb mi mateix i amb el que jo crec que està bé o no. En aquell moment, vaig pensar que no s'estaven portant bé amb ell i crec que jo i tot el vestidor havíem d'estar al seu costat.

Jordi Lardín

Després d'un any ple de rumors, per fi i potser quan menys s'esperava, Jordi Lardín ha tornat a casa. Nosaltres li hem volgut fer unes preguntes per al nostre anuari. Volem saber com està, què sent en tornar a casa seva... i també perquè ens parli de com va viure la final de la Copa des de l'altre costat. Potser era una situació estranya per a ell, per una banda el Club a qui es devia i, per l'altra, l'equip de la seva vida.

- Com vas viure aquesta situació?

Va ser una cosa molt especial perquè per una banda estava l'Atlètic a qui jo em devia i, per l'altra, l'Espanyol a qui tinc un afecte molt especial. Però, que no dubti ningú que jo volia que guanyés el meu equip que era l'Atlètic.

- Quan estaves negociant el teu retorn a l'Espanyol es

l'Espanyol, doncs, també. Entre nosaltres sempre parlàvem de l'Espanyol.

- El dia que tu vas jugar l'últim partit amb l'Espanyol era també l'últim de Sarrià. Ara, a la tornada, estem a Montjuïc. Com t'hi trobes?

Home, jo crec que Montjuïc és un gran estadi, el que passa

deia que tenien ofertes molt més importants, econòmicament parlant. Per què, finalment, et vas decidir per l'Espanyol?

Doncs, perquè l'Espanyol és casa meua, és un Club al qual tinc molt d'afecte i perquè crec que és el club ideal per tornar a ser el mateix d'abans.

- Ha influït en aquest retorn que el tècnic sigui Paco Flores?

Sí. Paco em coneix perfectament, sap el que jo li puc oferir com a jugador i també sé el que ell vol de mi.

- A la temporada passada, a l'Atlètic, hi havia fins a quatre exjugadors de l'Espanyol. En parlàveu entre vosaltres de l'Espanyol?

Sí, els dilluns sempre comentàvem el resultat de l'Espanyol i com li havia anat, i, si entre setmana hi havia partit de

és que per a mi, Sarrià és molt especial. Però ja és aigua passada i ara el que toca és Montjuïc.

- Ja per acabar, Jordi, de la teva anterior etapa a l'Espanyol, quin és el millor record que tens? I, de la nova, que n'esperes?

El millor record que tinc d'abans és l'acomiadament. Jo no m'esperava que la gent em digués adéu de la forma que ho va fer, quan te'n vas d'un lloc i veus que la gent t'estima sempre guardes un bon record. I quant a la nova etapa, només puc prometre treball i espero tenir els mateixos èxits que en el passat.

Nosaltres també esperem el mateix que tu, que arribis al mateix nivell d'abans, que estem segurs que serà així.

Molta sort, Jordi.

José Llopis i Jeroni Castell

Núria Ortiz Mompel

Núria ha estat la pubilla del 2000 de la nostra Penya

al cinema i (quan puc) descansar.

- Si haguessis d'explicar a algú com ets, què li diries?

Els diria que sóc una noia alegre, divertida, constant i optimista.

- Què et diuen els colors blanc-i-blau?

Per a mi són els colors d'un gran club, l'Espanyol.

- Per definir breument el nostre RCD Espanyol. Com ho fas?

El RCD Espanyol és un club que enfront a les adversitats, troba solucions i sempre va endavant.

Ja per acabar et volem fer un test ràpid.

Un número: El 4

Un color: El verd

Un arbre: El salze

Un animal: El dofí

Un objecte: Una pala de tennis taula

Un sentiment: L'amistat

Un llibre: Tirant lo Blanc

Una cançó: Let it be, dels Beatles

Un jugador de futbol: Raül Tamudo

Una cosa a la qual sobra el nom: La guerra

i una a la qual falta: La pau

Moltes gràcies, Núria, per haver-nos contestat les preguntes, però sobretot per haver-nos representat. Esperem que amb aquesta petita entrevista el soci de la Penya et coneguin un poc més.

Per acabar, què els diries als socis de la Penya?

Que ha estat un honor representar-vos en les festes passades, les últimes del segle XX. Desitjo bona sort i èxit en aquest nou mil·lenni als pericos falduts.

Una cordial salutació.

Francesc Serra

RENAULT

MANEL ROCA CARAPUIG

Vendes i Tallers:

Ctra. Vinaròs, s/n - Tel. 977 72 03 09 - ULLDECONA

Ferran Aquilina Farré

Ferran Aquilina Farré és soci de la Penya i expresident. Va haver de deixar el càrrec per motius laborals. Però, no per això ha deixat de col·laborar i participar en la Penya.

Fa quatre anys que va arribar a Ulldecona i està totalment integrat a la nostra vila.

Sr. Ferran Aquilina

- Ferran, parla'ns del teu espanyolisme. D'on et ve la teva passió per l'Espanyol?

Quan era petit, al col·legi de la Salle, on jo hi anava, tots eren barcelonistes i jo em vaig fer de l'Espanyol per estar al costat del més dèbil. Després, ho he estat tota la vida i mai me n'he penedit.

- Quan vivies a Barcelona anaves assíduament a Sarrià?

Pràcticament tots els diumenges i tinc molts bons records de quan vaig començar a anar, que era molt jove, i sempre portàvem amb els amics el berenar i una bóta de vi. Llavors eren uns altres temps i deixaven entrar al camp amb una bóta.

- Inclús durant un temps vas treballar a l'Espanyol?

Sí, és veritat. En la primera etapa de Miera i la temporada següent de Maguregui jo vaig ser el locutor de camp. Era l'encarregat d'anar als vestidors, l'entrenador em donava l'alineació i després l'escrivia a la pissarra de la sala de premsa per als periodistes. Posteriorment, anava a la meua cabina per donar les alineacions per l'altaveu. Recordo que veia el partit dret, envoltat de dos «grisos» que eren els que guardaven l'entrada a la tribuna presidencial.

- Parlem de l'actualitat.

Aquest any, per als pericos ha estat una bojeria. Hem celebrat el nostre Centenari i hem guanyat un títol després de seixanta anys. Tu vas anar, amb l'autocar de la Penya, a Montjuïc i València.

- Què vas sentir aquests dos dies?

No es pot descriure amb paraules, et vénen al cap tots els records citats anteriorment i confesso que la pell se'm va posar de carn de gallina, tant a Montjuïc, allà em vaig adonar que l'Espanyol està molt viu, com a Mestalla, on la impressió que vaig tenir, a part d'estar vius, vàrem poder tocar el cel.

- De les activitats de la Penya durant aquest any ens quedem amb la festa del Centenari i la celebració de la Copa, no?

Sí, sens dubte. Ara bé, aquests dos actes són una conseqüència d'uns fets històrics que havíem de celebrar tots els pericos de sang. Però no m'agradaria deixar-me en el tinter actes, per a mi, molt importants com és l'estada a la nostra vila

del Sr. Lara i de l'actual entrenador Paco Flores.

- Tu que has estat a la Junta. Com veus el funcionament de la Penya ara, des de la part de fora?

No és per fer la pilota, perquè no m'agrada mai fer-la, però dubto que futures juntes vinents aconseguixin fer tots els actes d'espanyolisme que ha fet la junta actual.

Aprofito, doncs, l'ocasió per felicitar-los i animar-los que no parin de fer espanyolisme. Tot això és el que em fa ser més perico que mai.

Narcís Ausensi

DISTRIBUCIONS
D'ALIMENTACIÓ

GARCIA MORENO

Carrer Cervantes, 54 - Tel. 977 73 05 40

Fax 977 73 05 40

43530 **ALCANAR**

Oriol Romeu

Vull donar les gràcies a l'Espanyol per fer-nos una escola de futbol a prop de casa.

Oriol Romeu amb la camiseta de l'Espanyol

El RCD Espanyol va iniciar fa uns anys als estius els campus de futbol blanc-i-blaus que s'efectuaven a l'Hospitalet de l'Infant. D'aquest campus, sorgien jugadors amb un bon nivell que després no podien ser seguits amb la constància adequada. Per aquest motiu, la temporada passada es van crear els centres de tecnificació a Tarragona i a la resta de Catalunya per tal de controlar el major nombre de jugadors.

A les comarques del sud de Tarragona, el centre s'ha establert a Amposta. Està format per uns vint nois, aproximadament, cinc de cada categoria, de prebenjamins a infantils, que sota la supervisió de tècnics qualificats de la comarca miren de millorar les seves qualitats, tant a nivell tècnic com educatiu. Aquesta feina es fa sempre amb l'acord del club al qual pertany el nen i és una tasca complementària a què aquest fa amb el seu club. Un dels nois que treballa al centre

d'Amposta és d'Ulldecona, Oriol, a qui ara entrevistarem.

El seu nom complet és Oriol Romeu Vidal, té nou anys, estudia quart d'EGB i ens explica que els estudis se li donen força bé, però el que més li agrada és jugar a futbol. El seu equip és l'Ulldecona, on juga de davant centre, tot i que ens comenta que li agradaria més jugar de centre del camp.

- Com vas conèixer l'escola de tecnificació de l'Espanyol?

- Em van trucar a casa per unes proves per elegir els que aniríem a l'escola.

- Explica'ns el procés que segueixen les escoles?

- Primer vas i fas un entrenament, després et truquen i et diuen si has estat seleccionat i el dia que has d'anar a entrenar. Una vegada escollit vas a Montjuïc a fer-te una revisió mèdica pels metges de l'Espanyol. Llavors, et donen un equipatge per entrenar, els entrenaments són un dia a la setmana i arribes a casa molt tard i cansat, però m'agraden. També organitzen partits entre les escoles i els equips de l'Espanyol.

Algunes vegades han donat entrades per anar a Montjuïc a veure l'Espanyol, enguany vam anar a veure l'Espanyol - Atlètic de Bilbao, que va guanyar l'Espanyol per dos a un a l'últim minut.

I a final de curs es fan unes colònies, on poden anar tots els nens, encara que no siguin de l'escola. Quan s'acaben les colònies, ens diuen si la propera temporada hem de seguir endavant a l'escola o no.

- Què és el que més t'agrada de l'escola?

- Els entrenadors i els entrenaments, perquè tots els exercicis que manen m'agraden molt. I també perquè conec xiquets d'altres pobles.

- Ens vols dir alguna cosa més, Oriol?

- Sí, vull donar les gràcies a l'Espanyol per fer-nos una escola de futbol a prop de casa.

- Gràcies, Oriol, i que et vagi molt bé.

- Adéu i gràcies, Manel.

Oriol Romeu amb la camiseta de l'Ulldecona

Manel Vidal Martorell

Claudi Biern Boyd

Claudi Biern Boyd és un reconegut espanyolista, va ser directiu en l'època de Baró i després va ser vicepresident en el primer Consell de l'Espanyol com a SAD. També forma part com a patró de la Fundació i és vicepresident de la Comissió Organitzadora del Centenari. Una bona part de l'èxit de la cerimònia inaugural és seu. Per tots aquests motius i perquè últimament està sonant el seu nom com a futur president del Club o, com a mínim, home fort del Consell, hem cregut oportú parlar amb ell, sobre la seva visió de l'Espanyol.

Primer volem parlar del Centenari.

-Vostè va ser l'ànima de la cerimònia inaugural. En pot estar ben satisfet. Va ser un èxit.

Sí, crec que va ser un èxit excel·lent de professionals i crec que va ser un fet important en la història de l'Espanyol, no només del centenari, reunir 50.000 persones a Montjuïc amb aquell dia que feia. Tres dies abans haver de que interrompre l'assaig per una tempesta de pedra i neu i els pobres 1.000 ballarins i figurants estaven gelats de fred i pensant que podia quedar tot deslluït i no es podria celebrar, fins i tot es va recórrer a portar ous a les Clarisses i es va produir aquest petit miracle. Jo crec que va ser una cerimònia participativa per part de tots els espanyolistes, fins i tot gent que no era de l'Espanyol va ajudar que fos un èxit: aquell dia quasibé no em vaig adonar de res, perquè estava treballant, però fa unes setmanes vaig tenir l'oportunitat de veure el vídeo de la cerimònia i, realment, se'm van ficar els pèls de punta. Hi ha dos moments molt especials, un és quan entren el nens amb la senyera de l'Espanyol i, l'altre, quan es fa el traspàs amb tres veterans exjugadors de l'Espanyol i la hissada de la senyera, són moments per a mi impressionants.

Crec que ens vàrem fer un poc més de lloc a la societat catalana i la gent ens té més consideració i respecte tant en l'àmbit esportiu com social, i això és molt important, per tant, ens hem de sentir molt orgullosos tots els espanyolistes d'aquest acte del Centenari, a part que va venir gent de la Federació Espanyola i, després, ens va felicitar i ens va dir que no havien vist mai una cerimònia d'aquestes característiques, sobretot quant a participació, perquè veure 50.000 persones ballant, cantant, sentint-se part de la festa, crec que ha estat, insisteixo, un fet molt important dins de la història de l'Espanyol.

- Per cert, què ha passat amb el Centenari? Sembla que l'haguem acabat a la francesa.

La Comissió està a les ordres del Club i, per tant, del Club hi ha hagut uns retalls econòmics a causa de la falta de fons, de totes formes s'han fet la majoria dels actes i el que falta és una cerimònia de clausura digna, que estem mirant si es pot fer. Crec que es celebrarà algun acte esportiu de rellevà-

cia, a més a més de la clausura, que s'està parlant de fer-la abans de l'estiu, ja que no volem córrer el risc del mal temps i volem que vingui molta gent.

- I, de la Fundació, què n'hi ha estat? Encara existeix?

Doncs, la Fundació fa temps que no es reuneix, es va quedar que una Comissió portaria el dia a dia per reestructurar-la i, des de llavors, no se n'ha sabut res més, jo no he estat convocat i no sé exactament quin és el seu estat.

- L'any 88, quan es va fer aquella excel·lent temporada a la UEFA, i que després es va perdre, vostè era el directiu de delegat de l'equip. Com va viure aquella nit?

Primer, he de dir que una temporada impressionant a nivell personal i humà, ser a la banqueta. Anar per aquells camps d'Europa, i anar guanyant i eliminant a tots aquells equips que eren els més poderosos d'Europa, va ser molt enriquidor. Recordo una anècdota de quan es va fer el primer sorteig, el Sr. Pere Tomàs, que era en aquella època gerent de l'Espanyol i secretari general de la Lliga, el Club ens va enviar als dos a Suïssa, al sorteig de Ginebra, allí érem principiants, ens vàrem ajuntar amb els de la Reial Societat que també ho eren i ens va tocar el Borussia de Monchenblangdad. Llavors van venir tots els periodistes, tant alemanys com espanyols a preguntar i el Sr. Pere Tomàs va dir una frase amb molta sort: «Quina mala sort que ha tingut el Borussia».

La nit que vam perdre la final, va ser una nit de crueltat per a mi, amb el sentit que pareixia mentida que, havent guanyat

Amb el Centenari ens vam fer una mica més de lloc dins la societat catalana.

3 a 0 aquí i sent campions durant tota la primera part, pogué passar el que va passar: al descans jo parlava amb el capità per donar-li instruccions de com anar a buscar la Copa i de sobte va passar aquella catàstrofe, vaig haver de consolar els jugadors, tancats als vestidors, que per cert eren bastant precaris, en uns barracons provisionals i vaig veure escenes que no he vist mai més al futbol, va haver jugadors que plo-raven desesperats, el mateix Clemente no es podia moure, estava fumant amb la mirada perduda, allò va ser un cop molt fort per a tots.

Però, de totes maneres, jo, amb la perspectiva que dóna el temps, penso que vam ser subcampions d'Europa i això és un títol. Si al principi del torneig ens haguessin dit que arribaríem al final i seríem subcampions, ho hauríem firmat tots eliminant el Milan, l'Inter, i tota la resta que vam eliminar; resultat, una llàstima, va ser un moment en què la història de l'Espanyol hagués pogut donar un canvi important, també va coincidir en un moment en què el rival estava per terra i s'hagués pogut aprofitar l'ocasió.

De totes formes, el disgust més gran que he tingut a la meua vida amb l'Espanyol va ser a Santander, l'any en què vàrem baixar a Segona, va ser el cop més gran que he rebut i el moment en què em vaig sentir pitjor.

Una de les anècdotes que recordo de la UEFA va ser quan vam anar a jugar a Guiseppe Meaza de l'Inter, vam arribar allí i el conductor que era italià ens va fer passar pel mig de tots

els tifosi que esperaven per entrar al camp i ens van fer de tot, van començar a balancejar l'autobús i tots estaven alerta a veure què passava fins i tot algun jugador va demanar comptes al conductor, però no els va servir de res. Després, Lauridsen va marcar un gol de cap i ens vam quedar 1 a 1, en definitiva, va ser una experiència molt bona, llàstima que no vam poder rematar-la i guanyar el títol, però vam ser subcampions, d'això molts espanyolistes se'n donen vergonya o no en volen ni parlar, però jo em sento orgullós.

- Ara ens varem treure l'espina a València. Va ser «brutal»

Allò de València va ser molt especial, jo vaig acudir amb tota la meua família, fins i tot vam anar un dia abans per estar més tranquils i, en acudir a Mestalla, ens va passar una cosa semblant al que comentàvem abans, arribàvem amb un taxi i ens van deixar a un costat de l'estadi envoltats de 3.000 seguidors de l'Atlètic i nosaltres tots vestits de l'Espanyol, però he de dir en honor a la veritat, que l'afició de l'Atlètic es va portar molt bé, amb els aplaudiments que van dedicar a l'Espanyol quan passejava la copa.

El 90% del espanyolistes no havien conegut un triomf com aquell, ja que des de l'any 40 en què vam guanyar la segona copa no s'havia tornat a repetir, va ser una gran alegria i crec que va ser el triomf de la insistència i la perseverança del que significa ser espanyolista; envoltats d'un ambient bastant hostil realitzar la campanya que va fer l'equip de Paco Flores té molt de mèrit i va significar l'orgull per a tots nosaltres i, a més, va demostrar que encara podem fer moltes coses l'Espanyol.

- Què pensa vostè de Paco Flores com a entrenador?

Jo, amb el futbol, sempre parlo de realitats i a Paco Flores se l'ha d'admirar pel seu historial dins de l'Espanyol, va ser un bon jugador, molt honorat i professional, és periquito fins a la medulla i en les dues ocasions que ha dirigit l'equip, ho ha fet molt bé; es podrà discutir certes coses, tots tenim la nostra opinió, però hem d'entendre que tot entrenador té un grup humà a les seves ordres i ha de prendre decisions que la gent de fora desconexem, per això crec que li hem de donar suport.

- La temporada passada, quan es varen fer canvis al Consell, ja es va començar a parlar de vostè com a possible conseller. Ara torna a sonar com a futur president o com a membre d'una futura candidatura Ramon Condal. Què hi ha de cert en tot això?

Jo estic molt sorprès perquè ha sortit el meu nom als mitjans de comunicació i jo ja he dit, des de fa molt de temps, que no tinc cap interès a ser el president de l'Espanyol, crec

que hi ha altres persones que tenen ganes de ser-ho i estan capacitades. Parlant d'hipòtesis, he posat només dos condicions entre cometes: una, que l'actual president deixi el càrrec, i en aquests moments no tinc clar que el Dani marxi, i, en segon lloc, que no es presenti ningú, i que hagin hagut molts d'espanyolistes que m'ho proposessin potser m'ho plantejaria.

En aquests moments, hi ha gent que hi està interessada, es parla de Ramon Condal, d'Alfred Torras i, en aquests moments, no m'ho he plantejat seriosament.

M'he quedat sorprès de les notícies de la premsa, per exemple, estava de viatge a l'estranger i la meua esposa em va trucar molt enfadada perquè havia llegit en un periòdic que la nit anterior havia sopat amb el Dani i no li ni havia dit res, és a dir que hi ha hagut moltes especulacions.

Jo sempre he ajudat l'Espanyol i, el president que surti, l'ajudaré al cent per cent i, si he de criticar-lo per una cosa mal feta, també ho faré, com ho he fet anteriorment.

Tampoc tinc intenció d'entrar al Consell d'Administració, ja que les meves tasques professionals m'obliguen a viatjar cada cop més. També penso que s'està parlant molt d'un nom, del futur president, quan és del que menys ens hauríem de preocupar, l'important és el projecte social, econòmic i esportiu, i que pot ser que hagi de prendre decisions anti-socials, però ha de deixar clara quina és la situació del Club i actuar en conseqüència.

- Quina opinió te del funcionament actual del Club?

El problema que tinc és que totes les persones que estan al Consell son amigues meves, per tant, parteixo d'una base que són espanyolistes i gent superhonrada. Que pot haver sorgit algun tema que ha sorprès a última hora? Potser sí, jo per exemple, em vaig quedar molt sorprès que abans de la Junta d'Accionistes es va anunciar que el deute pujava a 1.500 milions més del previst. Potser l'únic problema que ha tingut aquest Consell ha estat que no han informat del dia a dia de la situació del Club, això ajudaria al diàleg i a la comprensió que és el que interessa a l'Espanyol, perquè crec que és l'obligació de qualsevol consell directiu, explicar als seus accionistes lo que està passant i no una vegada l'any

com les grans empreses, perquè un club de futbol és molt més viu.

- També va causar molta polèmica el nomenament del Sr. Puig. Què opina vostè sobre això?

Sobre aquest nomenament, jo tinc dos principis: primer, que per ser conseller delegat de l'Espanyol, hi ha de haver a Espanya moltes persones capacitades i potser que alguna no sigui del Barça, aquí crec que no es va encertar i, per un altre lloc, jo crec que no ha estat just jutjar aquest home abans de començar a treballar pel simple fet que sigui soci del Barça. Segons aquesta filosofia a l'Espanyol no podrien jugar ni Cristobal, Nando, Roger, Oscar, etc. que ningú posa en dubte la seva professionalitat.

- El gran debat dels últims anys a l'Espanyol ha estat la ja famosa professionalització. Com ho veu vostè? Creu que ara l'Espanyol està ben estructurat com a empresa?

Si som societat anònima, hem d'estar professionalitzats. El que passa que als clubs de futbol sempre s'ha sentit parlar de la figura del màner, del director esportiu, però duren poquíssim i és un gran problema perquè l'entrenador o el director esportiu, quan entra en un club, porta els seu col·laboradors i jugadors del seu gust i què passa, doncs, que, quan aquest entrenador després de dos anys se'n va deixa, els contractes de 4 anys amb jugadors que no son de l'agrad del pròxim tècnic. Això els anglesos ho tenen molt ben muntat, ja que tenen al mateix màner durant 10 o 15

anys per coordinar-ho tot, fins i tot aquesta faceta. Quant a la professionalització interna, és necessària. En un futbol dominat per l'economia, pel mecanisme, pels fitxatges, els directius tenen les seves obligacions particulars, per tant, necessiten professionals que siguin responsables davant el Consell. Crec que ha d'haver uns professionals que siguin responsables davant el Consell d'Administració, però no per damunt d'aquest, que representa els accionistes que són sobirans del Club.

El Club s'ha de professionalitzar totalment, però s'ha de tenir la suficient habilitat per no deixar de racó el tema social.

Estem en el bon camí, per exemple, amb les últimes alineacions juguem amb 6 o 7 jugadors catalans. Altres equips que presumeixen de catalanitat no poden dir el mateix i això ha fet que l'Espanyol, estigui sent molt més acceptat en la societat.

-També s'ha parlat que la solució als problemes econòmics del Club es podrien resoldre amb una sortida a borsa. Quins avantatges i quins inconvenients hi veu?

Una altra vegada se'ns ha explicat suficientment els avantatges i objectius que això suposa. En principi, sortir a borsa representa que el teu club cotitza i que hi ha gent disposada a posar diners, i amb aquells diners, si els administres bé et pots fer més gran, però, si els administres malament, pot ser pitjor. És una tendència mundial, equips d'altres països ho estan fent. A l'Espanyol la capacitat de captació de recursos està limitada per poder cobrir el pressupost i has de buscar altres ingressos. Ara sembla que l'única sortida per fer caixa és vendre jugadors i el Club en aquest sentit, està fent una bona tasca formant jugadors des de la pedrera que després tenen un valor i molt de futur, i això farà que la cotització de l'Espanyol sigui alta.

Jo em sento orgullós d'haver estat sotscampió de la UEFA.

-L'última assemblea d'accionistes, malauradament, és de les més dures que ha viscut l'Espanyol. Es va obrir una fractura social?

No crec que sigui social, crec que es més de dirigents. L'espanyolisme, el que vol és que lluiti, que el Club estigui ben administrat i, si pot ser, que guanyi molts partits. Pot ser que als equips directius hi hagi diferents maneres d'enfocar la gestió del Club i totes són respectables el que s'ha de buscar és el consens i buscar una persona que aglutini aquelles

diferents maneres de portar el Club.

El màxim accionista, Planeta Deportiva, ha d'estar a l'Espanyol i ha de participar del dia a dia, les circumstàncies les desconec però sembla que ha decidit no participar. Crec

El màxim accionista he d'estar a l'Espanyol i participar del dia a dia.

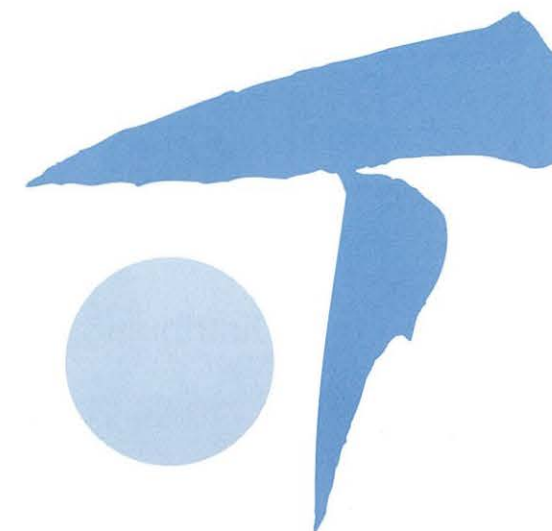
que la primera llavor que ha de fer el nou president, suposant que el Dani se'n vagi, és fer que tornin i participin. Si cedim tots un poc, podrem aconseguir que l'Espanyol tingui més força.

-Vostè va tenir un fort enfrontament televisiu amb Julio Pardo, quan ell encara era president. Aquell dur debat va acabar d'enfonsar un ja molt tocat Pardo. Donava la sensació que el següent president havia de ser vostè. Després ho va ser el Sr. Perelló i es va mostrar el Consell del consens. Vostè va entrar com a vicepresident i encarregat de l'àrea esportiva. L'equip, fent la segona volta més dolenta que se li recorda a l'Espanyol, se'n va a segona divisió. En acabar la temporada, es van fer canvis al Consell i vostè en va sortir. Què va passar?

Em vaig sentir obligat a acabar amb l'actuació del Sr. Juli Pardo perquè crec que li estava fent molt de mal a l'Espanyol. Va ser molt nefast, no per mala fe, va prendre unes decisions horroroses, amb les quals es va aconseguir que en finalitzar un debat televisiu, va dimitir i en una reunió anterior va sorgir la possibilitat que jo fos el pròxim president però després es va decidir, per evitar enfrontaments, comptar amb el carisma de Francisco Perelló, com a figura de consens. És va fer una junta de 20 membres, 10 del Pardo i 10 dels nous i allò no va funcionar, va haver-hi molta tensió i tot va sortir al descens a segona divisió; una vegada guanyat l'ascens, vaig dimitir perquè l'enfocament de certs temes com la venda de Sarrià no era del meu agrat i vaig tornar al meu seient com a soci.

He de dir que amb el Sr. Lara tinc una relació formidable, el respecto molt i és un gran empresari, crec que la gent no l'ha entès en moltes coses que ha fet, no sé si potser hagi estat culpa seva per no explicar-les bé, però considero ha d'estar amb el consell d'Administració i hem d'animar-lo que participi.

Jeroni Castell i José Llopis

Caixa Tarragona

Plaça de l'Església - ULLDECONA

TALLERES

Fibla-Gallardo, S.L.

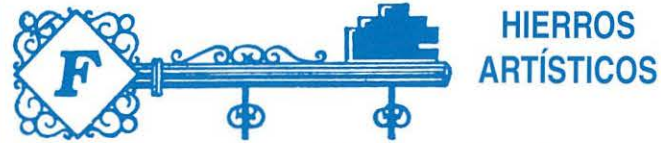
Puertas Metálicas - Auxiliar del Mueble

c/ Amposta, s/n. • Tel. 977 72 05 79
43550 ULLDECONA

CONGELATS
FRIMONT, S.A.

Av. Pare Palau, 7 A
Tels. 977 72 00 20 - 977 72 05 78
ULLDECONA (Tarragona)

Amadeo Fernández

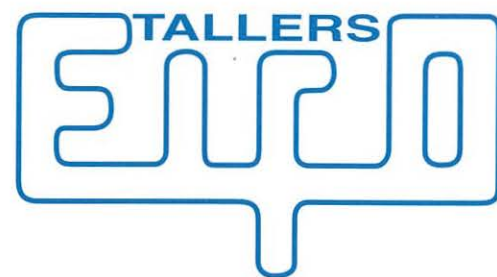
Fábrica: Vidal i Barraquer, 72 - Tel./Fax 977 72 12 20
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Petrocat

Distribució LABERNIA I FILLS SCC

Major, 106 - Tel. 977 72 00 81
43550 ULLDECONA

C/ Vidal i Barraquer, 21
Tel. 977 72 03 07 - Fax 977 57 32 40
43550 ULLDECONA (Tarragona)

INSTAL·LACIONS

LLUM - CALEFACCIÓ - AIGUA - GAS
MUNTATGES INDUSTRIALS - BANYS I COMPLEMENTS

Monogràfic

Ciudad Deportiva

Rafa Marañón

La Ciudad Deportiva está construida sobre un solar de 70.000 m² de los cuales 12.000 metros son para viales y el resto, prácticamente, alrededor de 60.000 m² están destinados a ubicar los campos de fútbol y demás infraestructuras.

Consta de dos campos de hierba reglamentarios, uno de ellos para competición y otro para entrenamiento del primer equipo, con un paso central que los separa.

El campo de competición estará dotado de una tribuna y debajo de ésta estarán los vestuarios para el primer equipo y la parte superior puede albergar una residencia o lo que se decida en un futuro, realizándose ésto en una tercera fase.

A parte de los dos campos que hemos citado anteriormente, hay otros dos campos de césped artificial, también reglamentarios, los de hierba son de 105 x 68, medidas FIFA, y los de césped artificial son un poco más pequeños, pero también reglamentarios, son de 93 x 63, y están divididos los dos por una calle de separación de siete metros.

Estos dos campos de hierba artificial constaran de un vestuario general, dividido en cuatro vestuarios, en los que se pueden cambiar 100 o 125 niños, más otros dos vestuarios que están al lado del otro campo de fútbol, un poco más pequeño que es de fútbol 7, también de césped artificial.

A parte de estas infraestructuras que comentamos, también está proyectado otro edificio destinado para oficinas, además de un bar y distintos almacenes.

Y prácticamente en líneas generales éste es el proyecto de la Ciudad Deportiva.

- ¿Y para cuándo se prevé que esté terminada?

Esta pregunta me la han formulado en multitud de ocasio-

nes y yo no estoy preparado para responder por una sencilla razón, porque en construcción nunca sabes exactamente cuando vas a terminar, los imponderables pueden aparecer por cualquier lado.

Lo que sí está claro es que nosotros proyectamos los campos y los campos están ahí, y para construir estos campos mucha gente que habla de la Ciudad Deportiva no sabe lo

que ha pasado aquí, o sea la evolución de este solar, que era un solar deshecho, de rellenos, con escombros de las Olimpiadas y que nosotros hemos tenido que darle la vuelta y preparar.

La prueba bien clara es el campo de entrenamiento del primer equipo, lo hemos tenido que levantar como metro y medio o casi dos metros, haciendo lo

que era el suelo natural, después de una preparación del mismo. Con esto quiero decir que ha habido una evolución grandísima, todos los campos hemos tenido que hacerlos

Jeroni Castell i José Llopis entrevistant Rafa Marañón

Obres de la Ciudad Deportiva

Obras de la Ciudad Deportiva

parte de finalizar el asfalto.

- ¿Las oficinas del club se quedan en Montjuïc?

El fútbol base en un momento determinado va a necesitar de muchas cosas y necesitará, como es lógico, de unas oficinas y si además hay una residencia pues necesitará un equipamiento lo suficientemente importante, pero también nos reservamos la posibilidad de que el Espanyol pueda ubicar aquí otras oficinas al margen.

Hay otra cosa importante que mucha gente no se ha percatado y es que tal como está planificado este proyecto en un momento dado podría perfectamente ubicarse un campo de fútbol para el primer equipo, si un día se decidiera; otra cosa son las perspectivas que haya para ello relativas a la necesidad de realizar este proyecto. Pero solicitando los permisos pertinentes y adecuando el espacio para hacer el campo, pues hay espacio suficiente para hacerlo, es perfectamente factible. Y en mi mente y en mis planos ya existe el boceto. Está claro que esto es una hipótesis, pero de plantearse en un futuro, existe la posibilidad.

No quiere decir esto que se vaya a hacer, pues el Espanyol

con muros y con zapatas, dadas las características del terreno. Hemos realizado mucho trabajo que no se ve y mucha gente sólo valora la evolución de las obras en función de que pasan con el coche por la carretera y parece que no haya movimiento.

También algún retraso se ha debido a la cercanía de infraestructuras importantes como la autopista, la carretera de Mataró y los ferrocarriles, lo que ha ocasionado la necesidad de solicitar distintos permisos, pero la colaboración del Ayuntamiento ha facilitado las cosas.

En estos momentos estamos a punto de iniciar la segunda fase, y estamos a la espera de concretar unos presupuestos para hacer vestuarios y gradas.

La finalización de las obras depende de tres factores, de la constructora, del Espanyol y en tercer lugar de los técnicos, pero nuestro proyecto está preparado y vamos a seguir los designios y el camino de las dos partes principales, el Espanyol y la Constructora.

Col·locació de la gespa

- ¿Para empezar a utilizar la Ciudad Deportiva tendría que estar terminada la segunda fase o las tres fases?

La primera fase está prácticamente acabada y hay cosas ya hechas de la segunda, pero se tienen que terminar ciertos detalles como la colocación de los postes de la luz y de las calles; para empezar a utilizarla tendrían que estar por lo menos los vestuarios y la colocación definitiva de las luces, a

de momento está bien en Montjuïc, pero es un planteamiento que se hizo en su momento y la Directiva sabe lo que tiene que hacer, pero dentro de la Proyección de esta Ciudad Deportiva se ha pensado en éso para un futuro y yo creo que es una buena idea, se modificó en su momento el proyecto en función de esta posibilidad.

Obras de la Ciudad Deportiva

cerramientos y un poco de infraestructura. A partir de ahí hemos ido haciendo otras cosas y ahora haremos vestuarios, gradas y la luz, y una tercera fase sería para las oficinas. Respecto a los costes, la primera fase pudo alcanzar sobre 350 millones de pesetas y ahora en la segunda fase estaremos sobre otros 300 millones y con la tercera llegaríamos más o menos al presupuesto total, que ronda los 900 ó 1.000 millones de pesetas.

Jeroni Castell i José Llopis

- ¿Que coste total tiene la Ciudad Deportiva aproximadamente?

Hicimos un presupuesto general, pero evidentemente no podemos ceñirnos a ello y lo vamos haciendo por fases. Hubo una primera fase en la que constaban los campos, los

REPARACIONS I CONSTRUCCIONS

LA PERDIU, S.L.

ULLDECONA

PREFABRICATS I
SUBMINISTRAMENTS
PER A LA CONSTRUCCIÓ

Tenda i magatzem a la plaça Catalunya
Tel. 977 72 00 34
Magatzem i fàbrica a ctra. la Sénia
Tel. 977 72 02 35 - 977 72 02 66 - Fax 977 72 03 68

Nofre, S.a.
ULLDECONA

FUSTERIA BEL

Av. Ramon Salomon, 9
Tel. 977 72 00 44 - Fax 977 57 30 69
ULLDECONA

**Restaurant - Hotel
BON LLOC**

Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
43550 ULLDECONA

Tere ens ha deixat

Tere amb els seu marit, Manolo, el dia que el president de l'Espanyol va portar la copa a Ulldecona

El passat mes de setembre va morir Tere Martorell Sansano, sòcia de la Penya i mare del nostre vicepresident, Manel Vidal. Va ser un cop molt dur per a tots els que formem part de la Penya. Sempre que s'ha de parlar d'algú que ha mort es fa una lloança i només es parla positivament d'ell, sembla, quasi, una obligació i una rutina.

En aquest cas no és així. De Tere, n'hem de parlar bé, per

què quan ella estava amb nosaltres, físicament, ja ho fèiem.

Tere era un exemple per a tots. Quan vam començar a pensar a fundar una penya a Ulldecona, ella va ser de les que més ens va animar. Quan hem tingut moments de dubte o desànim, sempre hem tingut el seu suport. Quan algunes vegades teníem algun desacord, ella li treia ferro i ens unia. Quan la Penya organitzava un acte, no hi faltava mai...

Tere feia temps que estava malalta, però s'aferrava molt fort a la vida, tenia moltes ganes de viure. També per als que tenen la mateixa malaltia que ella, pot ser un espill. Ara ja es comencen a curar molts de casos, la medicina està avançant, però les ganes de lluitar i de vèncer són imprescindibles.

Tere no va poder guanyar la seva batalla, però el seu exemple ha d'ajudar altres a lluitar.

A partir d'ara, sempre que la Penya organitzi alguna cosa, ens estranyarà no veure-la, però no la trobarem a faltar, perquè Tere estarà sempre amb nosaltres.

JERONI CASTELL

Batiste Prades Serra

«lo tio Batiste»

Sr. Batiste Prades Serra

Quan el nostre anuari ja estava tancat i a punt d'imprimir, hem hagut de fer un lloc, per que ha mort, el soci amb el carnet número 1 de la Penya, Batiste Prades Serra. «Lo tio Batiste» estava a pocs dies de complir el vuitanta-set anys. Quan vam fundar la Penya, una de les primeres decisions que vam prendre va ser que el primer carnet havia de ser

per a ell. Va ser una decisió fàcil i per unanimitat.

En l'acte que vam celebrar amb motiu de la fundació de la nostra Penya, li vam fer l'entrega simbòlica del primer carnet i, ell el va recollir amb llàgrimes als ulls i, la primera cosa que va fer va ser besar l'escut de l'Espanyol. També li vàrem fer

unes preguntes per al primer anuari, on ens parlava del seu espanyolisme.

Ara que ha mort «lo tio Batiste», també volem recordar al seu germà, Ramón, que va morir al novembre del 99, però el seu fill Vicent ens va demanar que ho posessim al nostre anuari, per què no se n'assabentés «lo tio Batiste», ja que per la delicada salut i avançada edat havien decidit no dir-li.

Ara es trobaran tots dos un altre cop, i segur, celebraran junts cada victòria del seu Espanyol.

JERONI CASTELL

Sr. Ramon Prades Serra

JAMÓN, JAMÓN

Tot el món dels pernils,
«cecina», formatges, embotits, etc.
Totes les qualitats i procedències

C/ José Antonio, 4
Tel. 977 46 75 18
PEÑÍSCOLA

Pl. de la Font, 16
(Plaça de l'Ajuntament)
Tel. 977 25 30 46
TARRAGONA

C/ Girona, 9
Tel. 977 98 14 65
SALOU